

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roberti Turneri Devonii Oratoris Et Philosophi
Ingolstadiensis Panegyrici Dvo**

Turner, Robert

Ingolstadii, Anno M. DC. IX.

De vnitate Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69598](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69598)

certè lento pede progrediantur. sed pocula fortasè me
 in causa manifestissima reddiderunt nimis desertum,
 orationis igitur vela contraho, vos videritis an velitis
 hoc sanctissimo Bacchanalium tempore potius Chri-
 sti vestigia insequi sitibundi & famelici cum Ecclesia
 & Catholicis, an viam Satanae pedibus notatam te-
 rere cum Lutherò & Hæreticis. possunt quidem ebrij
 in omni vitiorum genere liberè volutari, vt meritò in
 ebrietatis studium possitis illici: sunt quoque forma
 luculentissima, vterus illis valdè turgidus, nasus ele-
 ganter rubicundulus, dens pulchrè nigellus, reliquus
 totus vultus decorè fluidus, vt iure in ebrietatis stu-
 dium debeat incendi: ego quidem sic statuo consue-
 tudinem natura, ratione, virtute, tanquam firma-
 mentis, coherentem, non esse antiquandam, ac ne
 violandam quidem. Dixi.

ROBERTI TURNERI

ORATIO SEPTIMA, HABI-
 ta Parisiis.

VM multa sint (Auditores) quæ ho-
 mines Catholica Ecclesia terminis in-
 clusos ad gratissimam diuinorum be-
 neficiorum memoriam incendere &
 possint & debeant; tum nihil (si rem suo pondere pen-
 damus) aut acrius, aut vehementius, quàm si aduer-

terimus multos ingenio, doctrina, natura & bonitate
 excellentes ab Ecclesia puritate declinare, & in He-
 reticorum sordibus turpiter volutari, nam si nec a-
 cerrima mentis acie, qua videbant difficillima; nec
 doctrinae recondita cognitione, qua explorabant ab-
 ditissima; nec naturae bonitate incredibili, qua pro-
 pendebant in optima, poterant consequi, ne in here-
 sis gurgitem praecipites abriperentur: nos, quosunque
 Ecclesia suo complexu continet, vel tanquam sum-
 missimos filios suavissima mater, vel tanquam im-
 pios discipulos asperrima magistra, debemus in hac re
 videre (nisi simus tenebris oppleri) Dei in nos gratui-
 tam benevolentiam, & agnoscere (nisi simus impiè
 ingrati) Dei in nos summum beneficium, gratuitum
 profectò est beneficium, vt videtis, & Dei summa be-
 neficentia collatum, quod nos in Ecclesia sinu conti-
 neat: ac summum profectò est beneficium, quod sua
 gratia, non nostro ingenio; sua pietate, non nostra
 doctrina; suo incredibili amore, non nostro merito &
 natura ita contineat, vt ex multis hominibus natu-
 ra, ingenioq; acerrimè discrepantibus conflati, omnes
 tanquam vnum corpus, Christo capiti deuinciamur.
 bone Christe, quantum est hoc beneficium, quod me
 in Ecclesiae vnitate constituisti, vt tuus sim in terra
 cum bonis, & tuus sim in caelo cum Angelis, & vnus
 sim cum vtrisque vtrobiq; tibi capiti nostro iunctus
 quantum sit, quid rogo misellus? maius enim est, quam
 vt nos humi strati possumus cogitando assequi, in quo
 si of-

si offendant Heretici, stulti sunt; si titubent Catholici, impij sunt. quod ut clarius elucescat, statui hodie duo docere, & Ecclesia vnitatem necessariò requiri, & ex hac vnitatem vtilitatem ad Catholicos vberriam deriuari. Philosophi, illi, qui Reipub. perfectam genuinamq; effigiem animo comprehenderunt, comprehensamque stilo scite effinxerunt, numeri vi, magnitudine, praestantia, Reipub. vim, magnitudinem, praestantiam acutissime metiebantur. quare cum omnem numerum, ex vnitatem tanquam principio, fluxisse perspexissent, atque eò tandem peruenissent ratiocinando, ut viderent nullam multitudinem, nisi vnitatem, tanquam firmamento coherere, vna consensione in hanc sententiam pedibus ibant, principem vnus potestatem longissime antecellere imperio duorum, trium, denique multorum, quocunq; illud numero definitum fuerit. id quod clarissime liquebit, si cogites, Respub. cuius summa in imperio & dominatione multorum vertitur, frumentaria re abundantem, instrumentis bellicis instructam, pecuniarum copia circumfluentem, omnium deniq; rerum (quae ad eam administrandam pertinent) laude & ornamenti florentem, ac è contra aliam, cuius imperium ab vno pendet, non ita omnibus istis rebus amplificatam mente informes: hanc auctam semper admirabere, illam comminutam atque adeò conuulsam intuebere, nisi illi multi, in quorum potestate Respublica est, in vnam vnus quasi Principis sententiam conspirent.

nam si singuli in singulas sententias fuerint distra-
 cti, dum hic hanc, ille illam mordicus tenet, Respub.
 in hoc horum hostiliter dissidentium turbine & pro-
 cella miserè conscinditur, & ad cineres penè redigi-
 tur: vt omne multitudinis imperium, nisi quâ ad mo-
 narchiæ imitationem fuerit effectum, & dignitatem,
 & vires, & auctoritatem prorsus amittat. id quod
 Romani in rebus siue naturæ intimis Lyncei, siue Rei-
 publicæ summis prudentissimi dum perspiciunt, ad se-
 dandas discordias, quæ ex multorum sententiis orie-
 bantur multæ, lege sanciebant dictatorem, qui diuul-
 sa ac dissipata suo & consilio vinceret, & prudentia
 gubernaret. neque alia fuit Romanis ratio istius no-
 minis huic magistratui indendi, quàm quòd omnes,
 etiam qui nobilitatis nomine tumebant maxime,
 illius dicto, tanquam oraculo Apollinis, obtempera-
 bant, ad idem præscriptum Rempub. suam admini-
 strabant Greci, qui cum vellent regiæ potestatis iugo
 soluti viuere, in suis Æsymnetis (sic enim vocabant
 illos, quibus in periculo habenas Reipub. suæ commit-
 tebant) monarchiæ formam retinere solebant. horum
 vestigia persecuti Mytelenai, Reipub. suæ (quam ca-
 pessebat multitudo) in dissensione vnum præfecerunt.
 viderunt enim homines acutissimi, vt in multis esse
 iudicia multa, & in variis sententias varias, & in
 fluxo populo omnia fluxa: sic in vno omnia esse certa,
 constantia, firma, atque summo consilio & ratione,
 tanquã radicibus, altè defixa. habet enim vnitas tam
 constan-

constantem rationem, vt ipsa nulla extranea vi consistat, omniaque sua tanquam propria vi cohareant. Deum ided antiqui vnitatis nomine censuerunt. vt enim in vnitatis, si penitus inspexeris, est reperire omnium numerorum initium & finem, ipsa tamen nec ab initio proficiscitur, nec sine concluditur; sic in Deo omnium rerum fabricatore, si initium designes aut finem, omnis profecto sensus religionisque sis expers. quae vnitatis ratio, tam est ad laudem praecleara, vt quas res Deus rerum omnium solertissimus parens voluerit excellere, in iis vnitatis tanquam perfectio emineret. animum enim ex partibus ita coagmentauit, vt mens vna reliquas imperio, tanquam filo quodam, duceret; corpus ex membris ita compegit, vt cerebrum vnum, omnia vel suo morbo conficeret, vel sua vi reficeret; mundum ex varietatibus ita fabricatus est, vt vnus solis & accessu vegetarentur, & recessu extinguerentur: denique ita omnia singulis, & singula omnibus connexuit atque colligauit, vt ipse solus ad omnium & singulorum gubernacula voluerit sedere. sistite iam mihi Lutherum, sistite Caluinum, sistite quicquid est colluionis haereticae, annon facile ab illis elicuero, aut (si pergant mihi esse malitiose obstinati) annon vi & rationum pondere extorso ad Ecclesiae absolutionem, vnitatem esse pernecessariam? vnitatem Deus in rebus perfectissimis voluit primas obtinere, in Ecclesia noluit vnitatem vigeret in corpore, in animo, in mundo vnitati primum

locum ratio cogit vt deferas, & tam eris effricta frontis, vt ex Ecclesia, qua nihil Deus aut habet charius, aut fecit pulchrius, vnitatis excellentiam rationem velis tollere? ediffere mihi tuam sententiam, Caluine, ex Dei (quod iactitas) sinu depromptam, cur Deus Ecclesiam suam regnat? cur ciuitatis? cur familia? cur gregis? cur exercitus nominibus consignauit? tantissime tuum pectus aut inuidie angustis continetur, vt nolis; aut ignorantie tenebris offunditur, vt non possis videre, quemadmodum in regno Regem vnum, primum; in ciuitate gubernatorem vnum, primum; in familia patrem vnum, primum; in grege pastorem vnum, primum; in exercitu imperatorem vnum, primum; & principem locum occupare: sic in Ecclesia, tanquam matre filiorum optimorum suavissima, vnum patrem; tanquam regina subditorum perditorum iustissima, vnum dominum; tanquam exercitu ordinibus apte discriminato, vnum imperatorem; tanquam grege probe saginato, vnum pastorem; tanquam ciuitate legibus pie deuincta, vnum praesidem; tanquam corpore humorum temperatione pulchre valente vnum caput, principem locum tenere. num premo heretice? sed subdole (vt moris est) istas voces in alium sensum forte torques, qui potes? Deus quicquid est in illis inuoluta notionis explicat, dum gentes & Iudeos antea segregatos penitusq; diuulsos, non alio nomine in vnum corpus vult compingere, quam vt ipse vnus eos regat tanquam dominus, & dirigat tanquam

quam

quam pastor. Faciam eos in gentem vnā, & Rex vnus erit omnibus imperans, nō erunt vltra duę gentes, nec diuidētur vltra in duo regna; & seruus meus Dauid Rex super eos, & pastor erit vnus omnium eorum. num obscura iam cuiquam videtur disputatio nostra, se potius meridiana luce circumfusa non videtur? sed quæ demum est hæc vnitas? annon Christo capiti nos illius membra adherere, hæc demum est germana vnitas, testante Ezechiele? annon Christo iam in cœlis locato, Dauidis vel Regis edicta, vel pastoris vocem sequi, annon hæc demum est perfecta vnitas, explicante Ezechiele? at quem vobis Dauidem? quem Regem? quem pastorem dico? illum illum, cui Christus ex terris iam migraturus Ecclesie suæ clauum commiserat, his verbis, tu es Petrus: illum illum, quem Deus auctoritate ornauit in terris vincendi soluta, & vincita in cœlis confirmandi? illum illum, quem nulla vis, nulla crux, nulla Tyrannis expugnabit, quem tamen omnis vis, omnis crux, omnis Tyrannis oppugnabit, hæc est illa vnitas, quàm à Christo arctissimo sui verbi vinculo colligatam nullus Satana furor, nullus inferorum imperus potest infringere, ac ne violare quidem, eadem nos causa ad hanc vnitatem conseruandam, quæ Christum ad eam constituendam impellere debent. vidit enim Christus ea acie, qua potest omnia, fore, vt multa mōstra domi nostræ nata Ecclesie quietem peruellant; Ecclesia ergo sua prouidit ea charitate.

tate, qua solet semper, vt vnus pastoris cōsilio, auctoritate, imperio, constricta non nutet; aut si nutet, non certè inclinet; aut si inclinet, non certè concidat. huius pastoris vi presenti Dei numine fulta quicunq; Heretici coniunctis quasi cum Satana viribus, in Ecclesia impressionem fecerunt, contusi comminutiq; fuerunt, huius pastoris potestatem quicunque illi, falsa religionis specie, se Christum sequi pastorem in caelos usque falso glorianur, conuulsi labefactatiq; sunt. Arianiana pestis suis promittit caelum. qua cautione? si Trinitatem violent. Macedoniana sentina suos reponeat in caelitem album. quo pacto? si monachatum laceret. Eutyichianus furor suos locabit in caelo. qua via? si carnis confectentur delicias. Europa plaga Noster beabit suos. quo modo? si ieiunium contemnant. Hereseon Lerna Lutherus suos implet spe immortalis gloriae. per quas rationes? per solam fidē, per flamma purgatricis euersionem, per missa abrogationem, per Sacramentorum imminutionem, per delicias, per Venerem, per alios id genus teterrimos errores. sed haec monstra noster vnitatis pastor semper elisit eliditq; non ferro, sed voce: non pugna, sed numine, dum suis semper occinit cantilenam duram verbo, veram sensu, vnam spiritu: ego Christi cruce, Patris sapientia, Spiritusq; subnixus numine, vos per crucem, qua Christus oppetiit mortem, per serras, quibus Martyres dissecabantur medij, per ieiunia, quibus peccata eluuntur; per sacrificium, quo gratia comparatur; per preces;

preces, quibus vel lapsi eriguntur, vel nutantes confirmantur; per purgatricem flammam, qua labeculae nauique nostri absterguntur; per crucis dona, quibus augetur Ecclesia; per Christi merita, quibus pijs affluunt; per summam vitæ austeritatem, summam vitæ puritatem, ad summam cœli voluptatem, summam Dei gloriam, via recta, trita ducam, hanc pastoris vocem si sequeremur, id est, si insisteremus viam Martyrum manantem sanguine, ac Christi vestigijs altissime impressam.

Nemo aduersus Sacerdotum collegium quicquam moueret, nemo post diuinum iudicium, post populi suffragium, post Episcoporum consensum, iudicem se iam non Episcopi, sed Dei faceret: nemo dissidio vnitatis Christi Ecclesiam scinderet, nemo sibi placens & tumens seorsim foris nouam hæresim conderet, vt scribit Cyprianus ad Cornelium. si quis fortè roget, quem Cyprianus loquitur Sacerdotem, cum nullum certum notet, en tibi Cyprianum Cypriani sententiam apertissime enucleantem (Epist. 3. lib. 1.) nauigare audent ad Petri cathedram atque Ecclesiam principalem, Vnde vnitatis sacerdotalis exorta est, à Schismaticis, & prophanis literas ferre, nec cogitare eos esse Romanos, quorum fides, Apostolo laudante, laudata est, ad quos perfidia non potest habere accessum. hanc huius pastoris vnitatis

tene

tem qui inuolatam nõ seruant, non possunt niti Petra cum Apostolis, sed debent fluctuare foris cum Iudeis; non possunt includi in arcam cum Noë, sed debent fluctibus obrui cum reliqua mundi scæce; nõ possunt inferri in vitem cum Dauide, sed tanquam palmites arêtes debent refecari cum Hæreticis. dum uirtutis rationem in Ecclesia per necessariam probo, nõ satis uestra patientia cõsuluisse uideor, ut uirtutes igitur, quæ ex hac unitate ad Ecclesiam effluunt (si non repugnetis) quanta possum breuitate persequor. Deum dum suam gloriam salutemquæ hominum in Ecclesia finibus proferendis uerti intelligit, & per Filium suum in terris, & cum Filio suo in cælis, illam omnibus gratia uirtutisq; donis amplificare conatur. sed cum certa Christi sententia sit fixum, eum spargere, qui extra Ecclesiam colligit, id est, nullo illius Ecclesie beneficio cumulatam iri, qui in Ecclesia unitate non uiuit; quis non uidet omnem gratiam, omnem sanctitatem, omnem uirtutem, omnia dona (quibus affluimus) ex Ecclesie unitate ad nos permeare? neq; hoc cum dico, ignoro singulos homines Ecclesie terminis definitos (extra enim Ecclesie unitatem nihil est quod habet sanctitatis speciem) singulis suis donis ornari, sed hoc cum dico, id intelligo, singulos Ecclesie clientulos, omnibus donis omnium (qui uel sunt, uel fuerunt, uel erunt eadem fide imbuti) felicissime frui. unde quicumque in hac unitate degimus, non animo frangi aut debilitari debemus, si fortuna

iniu-

iniuria commoti, aut aliqui alio dolore percussi si-
 mus; cum omnes, quicumq; vel Virginum, vel Marty-
 rum, vel Confessorum coronis fuerunt insigniti, nos suis
 & precibus iuuent, & donis ornent, & meritum certissi-
 me fulciant. Particeps ego sum omnium timen-
 tium te, & custodientium mandata tua, in-
 quit David, huius unitatis columen & fir-
 mamentum, & singulare beneficium, omnique prae-
 dicatione celebrandum. tantamne in unitate vim, ut
 me à martyrio abhorrentem, in fide languentem, in
 pietate torpentem, omnium donorum (quibus Mar-
 tyres, Confessores, piique viri floruerunt) participem
 reddat? reddet. nam cum diuina prouidentia sit ne-
 xum, ut non omnia Spiritus sanctus dona omnibus
 instillet; unitatis vinculo est effectum, ut nullum no-
 bis donum, nulla virtus, nullum premium (quod à Spi-
 ritu sancto proficiscitur) desit. neque est cur hoc mire-
 mur, cum postulet pro nobis spiritus gemitibus inenar-
 rabilibus. & quis spiritus? non Davidis, non Abrahae,
 non Pauli solum, sed omnium & singulorum, qui vno
 charitatis & fidei vinculo in caelo terraque sunt col-
 ligati. & quid postulat? ut nos hebetes Davidis pru-
 dentia, nos infidos Abrahae fide, nos torpentes Pauli
 zelo, nos vagos Petri constantia, nos à martyrio alie-
 nos Stephani Spiritu, nos denique pietatis colore potius
 tinctos quam imbutos, omnibus omnium piorum me-
 ritis beet ac cumulet: ut hoc modo illorum abun-
 dantia secundum Paulum sit nostrae inopiae
 sup-

supplementum, illorum fortitudo nostra
 infirmitatis firmamentum, illorum constantia
 nostra leuitatis fundamentum; vt illorum zelus no-
 stram tepiditatem excitet, illorum puritas nostram
 foeditatem tegat, illorum splendor nostras tenebras dis-
 pellat, omniaq; illorum bona, omnia nostra mala re-
 euellant vel occultent. neq; dum Martyrum, reliqui-
 rumq; caelitum mentionem facio, vnitatis late pate-
 rem naturam, horum terminis volo definire, cum et
 sanctis iam viuis ad nos viuos multa vndique meritis
 affluant, & ex nobis ad illos, si quid sit in nobis piete-
 tis, charitatis, virtutis, vicissim resluat. id quod dicit
 Augustinus hisce verbis, si sensum spectes, prudentissim-
 is; si elegantiam, affabre vinctis expressit. Si amas
 vnitatem, nihil non habes, nam etiam tibi
 habet, quisquis in illa quicquam habet. tolle
 inuidiam, & tuum est quod habeo, tollam
 inuidiam & meum est, quod habes. liuor se-
 parat, charitas iungit. mira haec cuique videntur vi-
 debuntur vera, si penitus inspexerit intimum con-
 silium Dei, qui omnia quasi vnum quiddam finxit.
 rat. non somnio cum Philosophis, omnia ita esse vnum
 vt repugnantia sit nulla: sed ratione in hanc senten-
 tiam inducor, vt putem omnia ita vnum esse, vt ex
 multis rebus natura discriminatis ac seiunctis, que-
 dam vniuersitatis consensio, harmoniaq; existat atq;
 profisciscatur. quae a Deo ea imprimis ratione apta
 instituta esse videtur, vt, cum singulis rebus quandam

natu-

*naturæ perfectionem inditam esse vellet, vnum in-
choatum alterius perfecti cōmunionē redderetur quo-
tidie absolutius. ideoq; Pythagoras Deorum alioqui
superstitione obstrictus statuit verè, quam quæq; res
perfectionem haberet, ex Deo eam habere propter na-
turæ consensionem, qua singula inter se, omniaque
ipsi Deo arctissime sunt coniuncta. neque hîc tan-
quam in scopo Philosophus sisebat, verum eousque
ratione delatus est, vt apertissime assereret, quo res
quæque erat perfectioris absolutioriq; naturæ, eò il-
lam arctiori naturæ commune Deo fuisse constri-
ctam. quod si in reliquis rebus naturæ ratio id effi-
cit, vt vnus cōmunionē alteri aliquid tanquam
naturæ suæ absolutio & cumulus addatur, quanto
maiori rationis firmitate colligere deberemus (nisi in
rebus naturæ bebetiores Pythagora velimus videri)
singulos singulorum, & omnes omnium bonorum in
Ecclesia esse participes, quò est aut fusior Ecclesia, quã
reliquarum rerum cōmunitio; aut arctior eorum, qui
in Ecclesia paci & charitati societate sunt colligati,
quàm reliquarum inter se rerum nodus & cōiunctio?
quod humani generis hostis Satan dum videt, dolet;
dum sentit, inuidet: sed dolendo & inuidendo, quia
non potuit hanc societatem Christianorum ex vnita-
te efflorescentem (quam Apostolus in Symbolo San-
ctorum cōmunionem aptissimo verbo appellat) dis-
sipare, cuniculis & dolis Hæreticorum, eam semper op-
pugnare malitiose conatus est. atque vt taceam Eu-
rychem*

rychem

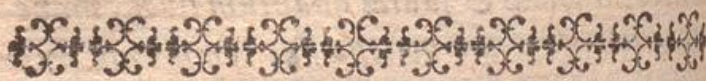
tychem in Trinitate, Pelagium in libero arbitrio, Vigilantium in caeremoniis, aliosq; in aliis rebus eam violasse; recogitate mecum, quo dolo ac fraude Satan in Luthero & Caluino illam hisce nostris impedivissimis temporibus miserrime laceravit: neq; plagas, quas Ecclesia non ita magnas ab illis in controuersis quibusdam leuioribus accepit, animis comprehendite; sed illa illa vulnera, quae luculentissima inflixerunt, animis informate. videt Satan, communionem esse nobis cum Christo per Papam in terris, nobis cum Christo per Sanctos in caelis, mentibus autem purgatorio ignis implicatis cum Christo, per & merita Sanctorum in caelis, & preces hominum in terris; hanc ergo communionem, distributis quasi machinis, praecipue tentat ut illa conuulsa, nos quoq; facilius de nostro statu conuellamur. nam si nos membra Christo capiti per Papam adiungamur (ut verè adiungimur) Papae auctoritate eiecta, nos quoq; omnibus meritis, quae à Christo capite ad nos membra per Papam manant, privati facillimè peribimus. si nos Sanctorum precibus muniti, carnis, mundi, & Satanae vires elidamus (ut verè elidimus) certè Sanctorum precibus nudati, carnis, mundi, & Satanae vinculis facillimè constringemur. si mentes purgatrici flamma mulctata nostris Sanctorumq; precibus nonnunquam recreentur (ut verè recreantur) proculdubio purgatorio sublato, mentes nostris Sanctorumq; precibus nudatae, & acriores & diuturniores suorum flagitiorum pœnas pendunt.

crudelitatem non ferendam, non satū tibi fuisse hæretice, nos viuos nostris subsidiū orbare, nisi etiam mortuos eodem crudelitatis genere vexes? non satū tibi singulos singulis in locis impetere, vel homines in terris, vel Sanctos in cælis, vel reos in purgatorio: nisi eadem diritate omnes omnibus in locis affligas, & homines in terris, & Sanctos in cælis, & reos in purgatorio? sed fremas & sauias quantum libet, manebit manebit in vnitate Ecclesia hæc communio integra, vt qui intra Ecclesia se fines & terminos continent, omnium (quos eadem Ecclesia siue in cælo, siue in terra, suo gremio complectitur) meritis, donis, precibusq̄ sustententur. quod ego beneficium tantum esse semper duxi, vt si omnia à Deo in me collata huic comparem, omnia profecto huic postponam. nam cū natum atque aded renatum esse nihil fuerit, imò miseria fuerit, nisi Ecclesia septū inclusus huius communionis sim particeps: quibus verbis, quibus laudibus hoc Dei in me beneficium decorabo? qui inter Hæreticos nutantem, inter hostes timidum, inter versutos simplicem, inter perfidos sincerum, me nec hæresi infici, nec odio frangi, nec versutiis irretiri, nec perfidia decipi sit passus: sed Hæreticorum diu fluctibus conquassatum in Ecclesia tandem sinu, tanquam in portu, collocauit: vbi Catholicus cum Catholicis, capiri Petro insitus, Sanctorum in cælis, & Sanctorum in terris precibus, meritisq̄ affluentissimè abundo. sed videor nō tam vestrae humanitatis, quàm mea felici-

h

tatis

tatis rationem habuisse, qui cum vnitatis in Ecclesia
 necessariam rationem, singularemq; vtilitatem fuero
 satis persecutus, in meo gaudio explicando nimis me
 effuderim. orationi igitur mee modum statuo, à Deo
 immortalis precatus, vt in Ecclesia, omnes tanquam
 vnus. huius communionis vtilitatibus, & hinc viuam, &
 in caelo mortui persruamur. Dixi.

ROBERTI TURNERI.

ORATIO OCTAVA, HABITA
 Romæ.

QVOD à Diuinis immortalibus in mul-
 tis perorandi causis sapè & seriò pre-
 catus sum, vt quæ eminent in Naci-
 anzeno pigmenta perpulchrè confor-
 mata, & qui latet in Ambrosio dicendi neruus, diuini-
 tatis quadam ratione in animos mirabiliter per-
 rumpens, illa mihi aliquis è caelo Deus instillet: id e-
 go hodiè à Christo eò precor vehementius, quò aut sa-
 cerdotij laus, quam persequor, est disertissimi cuius-
 que oratione superior, aut mea oratio semper fuit le-
 uissimarum rerum tenuitate ac mediocritate multum
 partibus inferior. atque vt habuero dictionem per-
 spersam Nazianzeni pigmentis, & Ambrosij nerui
 vincam firmiter, tamen iis hodiè dictio mea vrgebitur
 angustius, vt quid tanquam firmum in phalan-
 gem